

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

nr. 125.644 van 24 november 2003

A. 78.229/V-1520

In zake:           1. **de Franse Gemeenschap**,  
                          vertegenwoordigd door haar Regering,

2. **het Waals Gewest**,  
                          vertegenwoordigd door zijn Regering,

3. **DE WAGTER** Danièle,  
die alle drie woonplaats hebben gekozen bij  
Mr. Marc UYTENDAELE, advocaat,  
Kapitein Crespelstraat 2-4  
1050 Brussel,

tegen :

**de Vlaamse Gemeenschap**,  
vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering,

die woonplaats heeft gekozen bij  
Mr. Bart STAELENS, advocaat,  
Bevrijdingslaan 4, bus 1  
8000 Brugge,

-----  
---  
**DE RAAD VAN STATE, V<sup>e</sup> KAMER,**

Gezien het op 10 april 1998 ingediende verzoekschrift, waarbij de Franse Gemeenschap, het Waals Gewest en Danièle DE WAGTER de nietigverklaring vorderen van rondzendbrief WEL-98/01 van 9 februari 1998 van de Vlaamse Minister van Cultuur, Gezin en Welzijn betreffende het taalgebruik in de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (OCMW's) van het Nederlandse taalgebied en vragen de verwerende partij in de kosten te verwijzen;

Gelet op arrest 78.153 van 14 januari 1999, waarbij de vordering tot schorsing wordt afgewezen;

Gelet op de kennisgeving van het arrest aan de partijen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure, dat op 29 januari 1999 is ingediend door de verzoekende partijen;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer M. LEFEVER, eerste auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 16 mei 2003, waarbij de neerlegging ter griffie van het dossier en het verslag wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 23 september 2003, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij bepaald wordt dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 14 oktober 2003 om 9.30 uur;

Gehoord het verslag van de heer P. LIÉNARDY, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. E. JACUBOWITZ en Mr. M. UYTENDAELE, advocaten, die voor de verzoekende partijen verschijnen, en van Mr. B. STAELENS, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het advies van de heer M. LEFEVER, eerste auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de feiten die dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep uiteengezet zijn in arrest nr. 78.153 van 14 januari 1999;

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie aanvoert dat de Vlaamse Gemeenschap als verwerende partij moet worden aangewezen,

aangezien de rondzendbrief betrekking heeft op het taalgebruik in de openbare centra voor maatschappelijk welzijn van het Nederlandse taalgebied;

2.2. Overwegende dat rondzendbrief WEL-98/01 van 9 februari 1998, die betrekking heeft op het taalgebruik in de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, gericht is aan de provinciegouverneurs en ter informatie overgezonden is aan de openbare centra voor maatschappelijk welzijn en de gemeenten van het Vlaams Gewest; dat daarbij aan die instanties de tekst wordt meegedeeld van rondzendbrief BA-97/22 van 16 december 1997 van de Vlaamse Minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, zonder de inhoud ervan te wijzigen, die reeds eerder aan de provinciegouverneurs was gericht en ter informatie aan de colleges van burgemeester en schepenen was overgezonden; dat krachtens artikel 5, § 1, II, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, de gemeenschappen bevoegd zijn "inzake maatschappelijk welzijn, met inbegrip van de organieke regels betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (...)"; dat de laatste memorie trouwens in naam van de Vlaamse Gemeenschap is ingediend; dat de Vlaamse Gemeenschap als verwerende partij moet worden aangewezen en dat het Vlaams Gewest buiten de zaak moet worden gesteld;

3. Overwegende dat het beroep strekt tot de nietigverklaring, enerzijds, van het onderdeel van de rondzendbrief van de Vlaamse Minister van Binnenlandse Aangelegenheden, waarin voor de randgemeenten wordt bepaald : "bij wijze van uitzondering kan de particulier op uitdrukkelijk te herhalen verzoek kiezen voor het Frans" (punt II, B, van de rondzendbrief), en in de inleiding, van de woorden "voor zover zij daar telkens uitdrukkelijk om verzoeken" (blz. 3, eerste lid, laatste zinsdeel, van de rondzendbrief), alsook van de woorden "telkens opnieuw" (blz. 3, derde lid, negende regel) en, anderzijds, van het onderdeel dat luidt : "alle individueel optredende leden van gemeenteraad en college van burgemeester en schepenen moeten in het Nederlandse taalgebied voor alle bestuurshandelingen het Nederlands gebruiken" (punt II, C, 1, tweede lid, van de rondzendbrief), in zoverre deze onderdelen door de bestreden rondzendbrief WEL-98/01 van toepassing verklaard worden op de OCMW's van het Nederlandse taalgebied;

4.1. Overwegende dat de verwerende partij, in haar memorie van antwoord, in een eerste exceptie de onontvankelijkheid van het beroep van de Franse Gemeenschap en het Waals Gewest opwerpt op grond van de ontstentenis van belang bij de vernietiging van beslissingen van een andere Belgische deelentiteit; dat

zij van oordeel is dat dit belang enkel bestaat wanneer een onbevoegde overheid "zich een of ander aspect van de bevoegdheid van die andere deeltentiteit aanmatigt of haar bevoegdheidsuitoefening hindert"; dat in casu, volgens de verwerende partij, "de verzoekende partijen echter niet beweren dat een of ander orgaan van het Vlaams Gewest zich de bevoegdheid zou aanmatigen van de Franse Gemeenschap of het Waals Gewest", maar dat, "het annulatieberoep integendeel de vernietiging beoogt van een omzendbrief die uitsluitend op gemeenten van het Nederlandse taalgebied betrekking heeft en dus blijk geeft van loutere bemoeizucht van de betrokken verzoekende partijen"; dat de verwerende partij in dit verband verwijst naar arrest nr. 22/98 d.d. 10 maart 1998 van het Arbitragehof;

4.2.1. Overwegende dat de eerste en de tweede verzoekende partij hun belang als volgt wettigen in hun inleidende verzoekschrift; dat ze refereren aan het begrip federale loyauteit en, in dit opzicht, betogen dat luidens artikel 143, § 1, van de Grondwet, om belangenconflicten te voorkomen, de federale Staat, de gemeenschappen, de gewesten en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, in de uitoefening van hun respectieve bevoegdheden, de federale loyauteit in acht dienen te nemen; dat ze aanvoeren dat dit begrip verwijst naar het Duitse beginsel van de "Bundestreue", dat hiermee wordt bedoeld de verplichting voor de federale Staat en de deeltentiteiten om te handelen met inachtneming van het algemeen belang, dat om deze reden de samenstellende delen van de Staat de bevoegdheidsverdelende regels moeten eerbiedigen, dat elke entiteit er belang bij heeft dat de andere deze regels in acht nemen en in voorkomend geval de nietigverklaring kunnen vorderen van de handelingen waarbij die regels niet in acht worden genomen, dat dit beginsel duidelijk toegepast is in de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, waarvan artikel 2 bepaalt dat de in artikel 1 bedoelde beroepen worden ingesteld door de Ministerraad, door de Regering van een gemeenschap of van een gewest, door iedere natuurlijke of rechtspersoon die doet blijken van een belang, of door de voorzitters van de wetgevende vergaderingen op verzoek van twee derde van hun leden, dat, in tegenstelling tot particulieren, publiekrechtelijke overheden niet hoeven te doen blijken van enig belang wanneer zij beroep instellen tegen een rechtsregel die de bevoegdheidsverdeling niet eerbiedigt, dat volgens hen publiekrechtelijke organen onweerlegbaar geacht worden een belang te hebben aangezien "elk van deze organen rechtstreeks geraakt wordt door de verdeling van de bevoegdheden onder de verschillende machten", en dat het niet denkbaar zou zijn het belang van een deeltentiteit wel te erkennen voor de vernietiging van een wettelijke rechtsregel, doch niet wanneer een rechtsregel slechts een verordenend karakter zou bezitten;

dat diezelfde twee verzoekende partijen daarop laten volgen dat ook hun prerogatieven geschonden werden, doordat de Vlaamse Regering de andere deeltentiteiten niet ingelicht of geraadpleegd heeft over de bestreden handeling en aldus de overlegprocedure, die opgenomen is in de artikelen 32 en 33 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, verhinderd heeft, dat ook de andere deeltentiteiten dienen te weten hoe ver hun bevoegdheid reikt, dat het bovendien niet logisch en niet redelijk zou zijn niet te erkennen dat zij een belang hebben om bij de afdeling administratie van de Raad van State beroep tot nietigverklaring in te stellen, terwijl zij het Overlegcomité preventief kunnen adiiëren en tevens, door zijn toedoen, de afdeling wetgeving van de Raad van State kunnen verzoeken om een gemotiveerd advies over een eventueel bevoegdheidsconflict, op basis van artikel 32, § 6, van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, en dat niet kan worden betoogd "dat de deeltentiteiten alleen voor een decreet curatieve toetsing kunnen invoeren, terwijl ze zowel voor een rechtsregel van een decreetgevende instantie als voor een rechtsregel van een regelgevende instantie preventieve toetsing kunnen instellen"; dat ze op dit punt concluderen dat het belang van de deeltentiteiten om zowel tegen decreten als tegen verordenende handelingen op te treden moet worden erkend; dat dezelfde verzoekende partijen er ten slotte op wijzen dat de personen die de hulp genieten van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn niet noodzakelijkerwijs inwoners van de gemeenten zijn; dat ze betogen dat wegens nieuwe administratieve haarkloverij deze personen ertoe aangezet zouden worden om in gemeenten van het Waals Gewest te gaan wonen; dat ze erop wijzen, enerzijds dat de openbare centra voor maatschappelijk welzijn van de gemeenten die in dit gewest gelegen zijn door dat gewest gefinancierd worden en anderzijds dat het Waals Gewest, als toezichthoudende overheid van deze gemeenten, dient toe te zien op het budgettaire evenwicht van de gemeentelijke financiën; dat de verzoekende partijen concluderen dat zij belang hebben bij het beroep tot nietigverklaring;

4.2.2. Overwegende dat de eerste twee verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord volhouden dat zij er zelf belang bij hebben dat de bevoegdheidsverdelende regels worden nageleefd, overeenkomstig de rechtspraak van het Arbitragehof, inzonderheid arrest nr. 1 van 5 april 1985, en de wijziging in 1988 van artikel 2 van de wet van 28 juni 1983 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof; dat wat betreft hun belang om op te treden, zij niet inzien om welke reden in dit opzicht een onderscheid zou dienen te worden gemaakt tussen de Raad van State en het Arbitragehof; dat zij van oordeel zijn dat het niet logisch zou zijn dit belang wel te erkennen wanneer het

erom gaat de nietigverklaring van een rechtsregel van een wetgevende vergadering te vorderen en dat belang niet te erkennen wanneer het de bedoeling is de nietigverklaring te verkrijgen van een rechtsregel bedoeld in artikel 14 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, dat het in beide gevallen gaat om de eerbiediging van bevoegdheidsverdelende bepalingen, en dat beide verzoekende partijen er eveneens belang bij hebben de grenzen van hun eigen bevoegdheden te kennen: zij zouden immers een identieke rechtsregel kunnen uitvaardigen voor de taalgrensgemeenten gelegen op hun grondgebied;

4.2.3. Overwegende dat dezelfde verzoekende partijen in hun laatste memorie kritiek uitoefenen op de conclusies van het verslag van het auditoraat, volgens hetwelk zij niet zouden doen blijken van het vereiste belang, doordat de omstreden rechtsregel niet van toepassing zou zijn op hun grondgebied en hun prerogatieven niet geschonden zouden zijn; dat ze stellen dat het "op zijn minst paradoxaal is dat, zelfs ofschoon arrest nr. 94.345 van 27 maart 2001 en het verslag van de heer LEFEVER, eerste auditeur, zeer duidelijk aangeven dat de eerste twee verzoekende partijen zoals alle andere verzoekers dienen te worden behandeld vanuit het oogpunt van hun belang om op te treden, hetzelfde arrest en verslag aan de eerste twee verzoekende partijen opleggen te voldoen aan voorwaarden die niet worden voorgeschreven voor de andere verzoekers, namelijk dat de omstreden handeling uitwerking heeft op hun grondgebied of dat hun prerogatieven geschonden zijn"; dat zij niet inzien wat de redenen zijn voor die verschillende behandeling; dat zij eraan herinneren dat artikel 19 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, geen bijzondere regeling bevat aangaande het belang van de deeltentiteiten om de nietigverklaring te vorderen van administratieve handelingen welke afbreuk doen aan het systeem van bevoegdheidsverdeling tussen de federale Staat, de gemeenschappen en de gewesten, omdat dat artikel dateert van vóór de federalisering van de Staat, terwijl "alle bepalingen aangenomen sedert 1980 het wettig en objectief belang van de deelgebieden erkennen om de eerbiediging van de regels van de bevoegdheidsverdeling na te streven"; dat zij tot staving van hun stelling artikel 2 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof citeren, alsook de artikelen 2 tot 6 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, en artikel 32 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen; dat zij daaruit afleiden dat elke deeltentiteit op zich er belang bij heeft dat de bevoegdheidsverdelende regels worden nageleefd, welke regels borg staan voor het evenwicht van elke federale Staat; dat zij benadrukken dat het belang van een entiteit om haar eigen bevoegdheden veilig te stellen, slechts een toepassing is van het algemene beginsel "dat iedere deelstaat een

effectief, objectief en wettig belang erbij heeft dat de regels welke het algemeen systeem waarbinnen hij zijn beleid voert bepalen, geëerbiedigd worden", en daarbij verwijzen naar de arresten nr. 1 van 5 april 1985 en nr. 70 van 14 december 1988 van het Arbitragehof; dat zij opmerken dat de rechtspraak van het Arbitragehof het belang van de deeltentiteiten om op te treden erkend heeft nog vóór de wijziging van artikel 2 van de voornoemde bijzondere wet van 6 januari 1989; dat zij daaruit afleiden dat elke deeltentiteit er belang bij heeft de nietigverklaring te vorderen van rechtsregels die geen rekening houden met de bevoegdheidsverdelende regels en dat wat dat betreft geen onderscheid behoort te worden gemaakt tussen de Raad van State en het Arbitragehof; dat zij opmerken dat het onlogisch zou zijn om de deeltentiteiten een belang toe te kennen bij het vorderen van de nietigverklaring van een rechtsregel van een wetgevende vergadering, zoals het Arbitragehof gedaan heeft "in een tijd dat het belang van de deeltentiteiten geenszins verondersteld werd door de wetgeving" en ze "hetzelfde belang bij het verkrijgen van de nietigverklaring van een rechtsregel bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State", te ontfeggen; dat zij immers van oordeel zijn dat het hierbij gaat om hun wettig belang om de naleving van de bevoegdheidsverdelende regels te waarborgen en dat dat wettig belang niet mag afhangen van de plaats die de omstreden rechtsregel in de hiërarchie der rechtsregels bekleedt; dat zij daarenboven verklaren dat het onlogisch zou zijn om ze het recht te ontfeggen "curatieve" toetsing te laten uitoefenen op de omstreden rondzendbrief, terwijl zij deze hebben kunnen onderwerpen aan preventieve toetsing door het Overlegcomité te adieren; dat in het geval de Raad van State zou beslissen dat dezelfde eerste twee verzoekende partijen geen belang hebben, zoals het geval was in zijn arrest nr. 94.345 van 27 maart 2001, zij verzoeken om aan het Arbitragehof twee prejudiciële vragen te stellen;

4.3.1. Overwegende dat dezelfde verzoekende partijen voorts betogen dat de voorgaande overwegingen in zekere zin overbodig zijn, aangezien de Raad van State reeds in zijn arrest nr. 78.153 van 14 januari 1999 op impliciete doch zekere wijze heeft erkend dat zij belang hebben bij het beroep door de exceptie van ontstentenis van belang niet ambtshalve op te werpen;

4.3.2. Overwegende dat in overweging 2.3. van het voormelde arrest, dat gewezen is naar aanleiding van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de rondzendbrief waartegen het onderhavige beroep tot nietigverklaring is ingediend, gesteld wordt "dat de opgeworpen excepties van niet-ontvankelijkheid ten aanzien van hun gegrondheid, alleen dan onderzocht

moeten worden, wanneer aan de beide voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten voldaan is, wat, zoals hierna uiteengezet, niet het geval is"; dat dat arrest de vordering tot schorsing heeft afgewezen daar niet voldaan was aan deze voorwaarden; dat het zich dus niet heeft uitgesproken over de opgeworpen excepties; dat immers volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State, waarvan in casu niet behoort te worden afgeweken, binnen het bestek van de procedure in kort geding, excepties van onontvankelijkheid alleen dan moeten worden onderzocht wanneer aan de voorwaarden van de schorsing is voldaan; dat er niet uit kan worden afgeleid dat dat arrest het belang erkend heeft van de eerste en de tweede verzoekende partij om de nietigverklaring te vorderen;

4.4.1. Overwegende dat dezelfde verzoekende partijen in hun laatste memorie verklaren dat ze zich er weliswaar terdege van bewust zijn dat dit tussengeschied aanzienlijke vertraging kan meebrengen voor de beslechting van het geding, maar er toch op aandringen dat aan het Arbitragehof de twee volgende prejudiciële vragen worden voorgelegd :

- " Schendt artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, afzonderlijk gelezen of gelezen in samenhang met de artikelen 13 en 143 van de Grondwet, de artikelen 31 tot 33bis van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en de artikelen 6, 13 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, voorzover het zo uitgelegd wordt dat het van de deelentiteiten eist dat ze ofwel aantonen dat de bestreden bestuurshandeling gevolgen heeft op hun grondgebied, ofwel dat hun prerogatieven geschonden zijn toen die handeling is aangenomen, terwijl het leveren van zulk een bewijs geenszins vereist wordt van de overige verzoekende partijen?"
- " Schendt artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, afzonderlijk gelezen of gelezen in samenhang met de artikelen 13, 141, 142 en 143 van de Grondwet, artikel 2 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, de artikelen 31 tot 33bis van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en de artikelen 6, 13 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, voorzover het zo uitgelegd wordt dat het van de deelentiteiten eist dat ze blijk geven van een ander belang om op te treden dan het belang waarvan ze blijk geven wanneer ze bij het Arbitragehof curatieve toetsing van een rechtsregel van een wetgevende vergadering laten plaatsvinden of wanneer ze preventieve toetsing laten plaatsvinden bij de instanties genoemd in de regels tot organisatie van het federale België?"

4.4.2. Overwegende dat de verwerende partij zich daartegen verzet en daarbij inzonderheid aanvoert dat die vraag te laat komt;

4.5. Overwegende dat die exceptie niet kan worden aangenomen; dat het bepalen van het belang van een partij om bij de Raad van State in rechte op te treden, immers een kwestie van openbare orde is die in welk stadium ook van de procedure kan worden opgeworpen;

4.6. Overwegende dat de eerste prejudiciële vraag uitgaat van de stelling dat door de Raad van State van de deelstaten wordt geëist dat zij aantonen dat een administratieve akte een invloed heeft op hun territorium of een inbreuk maakt op hun prerogatieven, terwijl dat niet wordt geëist van "de andere verzoekers"; dat uit artikel 19, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, volgt dat opdat een annulatieberoep als ontvankelijk kan worden beschouwd, de verzoekende partij moet doen blijken van een benadeling of van een belang; dat het vereiste dat de bestreden handeling de verzoekende partij een nadeel toebrengt, geldt ten aanzien van alle verzoekende partijen, dus zowel voor deelstaten als voor "andere verzoekers"; dat in het arrest nr. 94.345 van 27 maart 2001 de door de Franse Gemeenschap en het Waals Gewest aangevoerde elementen ter staving van hun belang werden afgewezen onder meer op grond van de vaststelling "dat noch aan de Franse Gemeenschap noch aan het Waals Gewest enige bevoegdheid toekwam om op het gebied bestreken door de taalregeling ingesteld door de bestreden rondzendbrief op te treden of om bij de totstandkoming van die regeling betrokken te worden" zodat "zij de schending van hun prerogatieven niet kunnen aanvoeren en dan ook geen functioneel belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden rondzendbrief"; dat aldus toepassing is gemaakt van de algemene regel en geen strengere eisen op het vlak van het belang zijn gesteld aan de betrokken deelgebieden; dat de stelling waarvan de eerste prejudiciële vraag uitgaat derhalve onjuist is; dat de door verzoekende partijen opgeworpen prejudiciële vraag geen nut heeft voor de oplossing van het geschil aangezien de Raad van State de erin verwerkte interpretatie van artikel 19 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, niet bijtreedt;

4.7. Overwegende dat artikel 26, § 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof bepaalt dat wanneer een vraag betreffende de schending door een wet van de artikelen van titel II "De Belgen en hun rechten" van de Grondwet wordt opgeworpen bij de Raad van State, deze het Arbitragehof moet verzoeken om een uitspraak te doen over die vraag; dat dit een verplichting is waaraan de Raad van State zich in principe niet kan onttrekken; dat de tweede prejudiciële vraag dan ook aan het Arbitragehof moet worden voorgelegd,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

Het Vlaams Gewest wordt buiten de zaak gesteld.

### **Artikel 2.**

De uitspraak wordt uitgesteld.

### **Artikel 3.**

Aan het Arbitragehof wordt de volgende prejudiciële vraag gesteld :

- " Schendt artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, afzonderlijk gelezen of gelezen in samenhang met de artikelen 13, 141, 142 en 143 van de Grondwet, artikel 2 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, de artikelen 31 tot 33bis van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en de artikelen 6, 13 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, voorzover het zo uitgelegd wordt dat het van de deelentiteiten eist dat ze blijk geven van een ander belang om op te treden dan het belang waarvan ze blijk geven wanneer ze bij het Arbitragehof curatieve toetsing van een rechtsregel van een wetgevende vergadering laten plaatsvinden of wanneer ze preventieve toetsing laten plaatsvinden bij de instanties genoemd in de regels tot organisatie van het federale België?".

### **Artikel 4.**

Het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt ermee belast een aanvullend verslag op te maken in het licht van het antwoord van het Arbitragehof; na kennisgeving van dat verslag zullen de partijen elk om beurt over een termijn van dertig dagen beschikken om hun laatste opmerkingen mee te delen.

### **Artikel 5.**

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de  
V<sup>e</sup> kamer, op vierentwintig november tweeduizend en drie door :

|        |                   |                                   |
|--------|-------------------|-----------------------------------|
| de HH. | R. ANDERSEN,      | voorzitter van de Raad van State, |
|        | P. LIÉNARDY,      | staatsraad,                       |
|        | J. BAERT,         | staatsraad,                       |
| Mevr.  | M.-Chr. MALCORPS, | griffier.                         |

De Griffier,

De Voorzitter van de Raad van State,

M.-Chr. MALCORPS.

R. ANDERSEN.